

Νίκος Καββαδίας

YARA YARA

Καθώς αποκοιμήθηκες φύλαγε βάρδια ο κάβος.
Σε σπίτι μέσα, ξέχασες προχτές το φυλαχτό.
Γελάς, μα εγώ σε πούλησα στο Rio για δυο centavos
κι απέ σε ξαναγόρασα ακριβά στη Βηρυτό.

Με πορφυρό στα χείλη μου κοχύλι σε προστάζω.
Στο χέρι το γεράκι σου και τα σκυλιά λυτά.
Απάνωθ' μου σκούπισε τη θάλασσα που στάζω
και μάθε με να περπατώ πάνω στη γη σωστά.

Κούκο φορούσες κάτασπρο μικρός και κολαρίνα.
Ναυτάκι του γλυκού νερού.
Σε πιάνει μην το πεις αλλού σα γάτα η λαμαρίνα
Και σε σαστίζει ξαφνικό προβέτζο του καιρού.

Το ντύμα πάρε του φιδιού και δος μου ένα μαντίλι.
Εγώ, - και σ' έγδυσα μπροστά στο γέρο Τισιανό.
Βίρα, Κεφαλλονίτισσα, και μάλια το καντήλι.
Σε λόφο γιαπωνέζικο κοιμάται το στερνό.

Σου πήρα από τη Νάπολη μια ψεύτικη καμέα
κι ένα κοράλλι ξέθωρο μαζί.
Πίσω απ' το φριγκορίφικο στην άδεια προκυμαία
Έβενος, - γλώσσα της φωτιάς, στο βάθος κρεμεζί.

Φώτα του Melbourne. Βαρετά κυλάει ο Yara Yara
ανάμεσα σε φορτηγά πελώρια και βουβά,
φέρνοντας προς το πέλαγος, χωρίς να δίνει δύαρα,
του κοριτσιού το φίλημα, που στοίχισε ακριβά.

Γερά την ανεμόσκαλα. Καφέ για τον πιλότο.
Λακίζετε, αλυσόδετοι του στεριανού καημού.
Και σένα, που σε κέρδισα μιανής νυχτιάς σε λότο,
σμίγεις και πας με τον καπνό του γκρίζου ποταμού.

Μια βάρκα θέλω, ποταμέ, να ρίξω από χαρτόνι,
όπως αυτές που παίζουνε στις όχθες μαθητές.
Σκοτώνει, πες μου, ο χωρισμός; - Ματώνει, δε σκοτώνει.
Ποιος είπε φούντο; Ψέματα. Δε φτάσαμε ποτές.

Melbourne 1951